

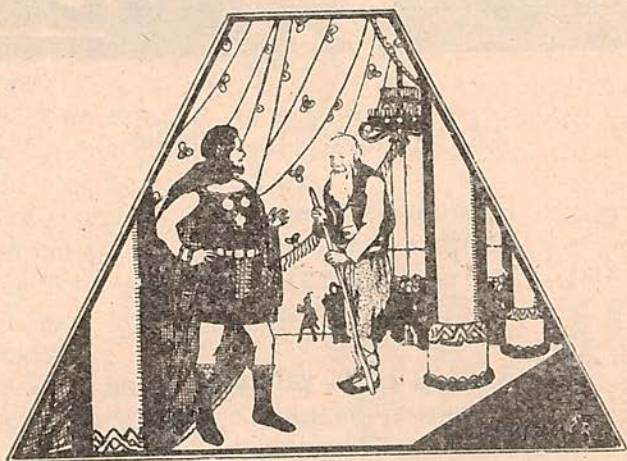
— Помислихъ, че това е черква и влѣзохъ да се помоля, — рекълъ старецътъ.

— А то не е черква, а царския палатъ, — рекълъ царътъ.

— Е, та що? Господь е навсѣкжде. И въ черквата, и въ палата.

— Да, но тука е палата и не може всѣки да влиза.

— Кой живѣе сега тука? — запиталъ старецътъ.

— Азъ, — отговорилъ царътъ.

— А кой е живѣлъ преди тебе?

— Баща ми.

— А преди него?

— Дѣдо ми.

— Така е. Ами кой ще живѣе следъ тебе?

— Моятъ синъ, ако е рекълъ Господь.

— Виждашъ ли, царю честити, че тоя палатъ не е само твой. Палатътъ е като ханъ. И той е приемалъ много хора преди тебе и ще приема много следъ тебе. Тука всѣки може да влѣзе.

Царътъ останалъ много доволенъ отъ умния отговоръ на стареца. Наградилъ го богато и го упжтилъ къмъ черквата.

Вѣра Бояджиева